

W późnym kapitalizmie szczególnie ważnym zadaniem humanistyki jest eksplorowanie narracji społecznych, które mogłyby stać się załączkami nowej rzeczywistości społecznej. Mogłyby one wskazać kierunek koniecznych zmian albo zupełnie inny sposób postrzegania świata, a tym samym pozwolić na przewartościowanie koncepcji dotychczas traktowanych jako oczywistości. W tym kontekście potencjał narracji anarchistycznej to swego rodzaju *terra incognita*. Narracja ta — choć niejednorodna — jest uspójniana przez wartości i idee, które podzielają wszyscy anarchiści. Społeczności zorganizowane na zasadach równości, deklarujące się jako anarchistyczne, aktywnie działają również w obecnej rzeczywistości, współpracując ze sobą ponad granicami państw i kontynentów. Anarchiści organizują się, by rozwiązywać konkretne problemy, a decyzje podejmują na zasadach konsensusu, który jest metodą znacznie bliższą ideom równościowym niż demokracja ilościowa. Zrozumienie anarchistycznych sposobów funkcjonowania sprawia wiele kłopotu postronnym — socjalizowanym w kapitalizmie — obserwatorom. Moja praca ma na celu zbadanie potencjału anarchistycznej narracji dla literatury — stworzenie modelu lektury anarchistycznej, który będzie adaptował idee anarchizmu do pracy z tekstami literackimi. Konstruując model lektury anarchistycznej, będę się opierał na tekstach, a także na anarchistycznej działalności wrocławskiego poety i aktywisty Konrada Góry. Taka praktyka pozwoli znaleźć pomost między doświadczeniem badacza a anarchizmem. Będzie to także pierwsza na polskim gruncie próba zaadaptowania idei i wartości anarchistycznych do badań literaturoznawczych, która powinna otworzyć możliwości wykorzystania tych koncepcji także w innych dziedzinach humanistycznego namysłu.